

Jiří Krejza mladší měl v žalobě plný úspěch a Ministerstvo práce a sociálních věcí musí z rozhodnutí soudu vydat informaci, kterou odmítlo vydat a zaplatit náklady řízení. Rozsudek dokazuje jak úspěšně za peníze daňových poplatníků poškozují orgány státní správy daňové poplatníky.

dele 28.6.2006

8 Ca 243/2005-27

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Jiří Krejza, ml.**, bytem Roudnice nad Labem, Dr. Slavíka 1515, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, v řízení o žalobě proti fiktivnímu rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce podané dne 1.7.2005,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce podané dne 1.7.2005 proti rozhodnutí, jímž bylo odepřeno žalobci poskytnout informace k jeho žádosti podané dne 7.6.2005 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včasným podáním žaloby dne 29.5.2005 domáhal zrušení fiktivního negativního rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, odbor sociálních služeb, jímž bylo odepřeno žalobci poskytnout informace k jeho žádosti podané dne 7.6.2005 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Dále se domáhal zrušení fiktivního negativního rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání podané dne 1.7.2005.

Ze správního spisu soud vzal za prokázané, že dne 7.6.2005 byla podána Ministerstvu práce a sociálních věcí, odbor sociálních služeb, žádost žalobce označená jako odvolání proti

neposkytnutí informace ze dne 24.4.2005, žádost o informaci, žádost přčesřit klienty domova důchodců, proč museli platit dary v domově důchodců.

V tomto podání žalobce uváděl, že mu bylo informativním dopisem Ministerstva práce a sociálních věcí, odbor sociálních služeb, ze dne 27.5.2005 sděleno, že otázky organizace, provozu a financování domova důchodců a jejich řešení patří do kompetence zřizovatele a ministerstva financí, že však tutéž odpověď obdržel od Ministerstva financí, které postoupilo jeho stížnost ze dne 8.12.2003 Ministerstvu práce a sociálních věcí, které na ni dodnes neodpovědělo.

Žádostí podanou dne 7.6.2005 se žalobce odvolával na informativní dopis Ministerstva práce a sociálních věcí, odbor sociálních služeb, ze dne 27.5.2005 a žádal o poskytnutí následujících konkrétních informací

- ze které struktury Podřipské nemocnice má být roudnický domov důchodců vyčleněn, když v Roudnici jsou dvě Podřipské nemocnice ?
- kdy byl domov důchodců v Roudnici začleněn do struktury této nemocnice ?
- žádost o kopii výsledků kontroly provedené podle sdělení města Roudnice Ministerstvem práce a sociálních věcí na jaře 2005 v tomto domově důchodců ?
- žádost o kopii smlouvy nebo dokumentu, jímž město Roudnice žádá o dotaci na rekonstrukci nebo vybudování nových operačních sálů ?
- jaké zákonné ustanovení neumožňuje požadovat vstupní poplatek do domova důchodců, když Ministerstvo práce a sociálních věcí ve svém informativním dopise ze dne 27.5.2005 neuvádělo žádný právní předpis ?

Dále vzal soud za prokázané, že dne 1.7.2005 napadlo u Ministerstva práce a sociálních věcí odvolání proti fiktivnímu negativnímu rozhodnutí o zamítnutí poskytnutí informace podané žalobcem.

Ze správního spisu soud zjistil, že jsou zde založeny kopie dvou dopisů Ministerstva práce a sociálních věcí, odbor sociálních služeb, datované 12. a 14.7.2005 bez doručenek. V dopise ze dne 12.7.2005 uvádí, že

- odpovědi na otázky organizace, provozu a financování domova důchodců a jsou především v působnosti zřizovatele;
- o působnosti žalovaného a jeho možnostech zasahování do problematiky darů obdržel žalobce vyjádření dříve;
- s dotazem ohledně charakteru domova důchodců v Roudnici je nutno obrátit se na město Roudnice;
- protokoly z kontrol jsou určeny pouze kontrolovaným subjektům a s ohledem na § 12 odst. 2 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, je nelze poskytovat jiným adresátům;
- skutečné náklady na výstavbu objektu domova důchodců v Roudnici činily 150,1 mil. Kč, z čehož Město Roudnice uhradilo z vlastních zdrojů 5,385 mil. Kč;
- Ministerstvo práce a sociálních věcí neobdrželo žádný požadavek Města Roudnice na rekonstrukci nebo vybudování nových operačních sálů;
- podmínky pro přijetí a řízení o přijetí do ústavu jsou upraveny v ust. § 75 a 76 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a tato ustanovení žádnou povinnost hradit vstupní poplatek při přijímání klientů k pobytu v ústavu neupravují, rozsah a výše úhrady je potom upravena

vyhláškou č. 82/1993 Sb., o úhradách za pobyt v zařízeních sociální péče, ve znění pozdějších předpisů;

- k již dříve požadovanému přešetření klientů domova důchodců, proč museli platit dary 55.000 Kč, se odkazuje na dopis z prosince 2003 a dále, že je uvedená problematika v současné době posuzována Okresním soudem v Litoměřicích.

V dopise ze dne 14.7.2005 se uvádí, že nebylo vydáno žádné rozhodnutí, neboť žalobce výslovně neuvedl, že podává žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť žalobce stakovým rozhodnutím soudu výslovně souhlasil ve své replice ze dne 28.11.2005 a žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů podle ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud především konstatoval, že podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány a orgány územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky. Pokud žalobce ve svých podáních ze dne 3. a 30.6.2005 adresovaným žalovanému a jimiž žádal poskytnutí informací, výslovně se nedovolával zákona č. 106/1999 Sb., neznamená to vyloučení postupu podle tohoto zákona, když se jedná o obecnou právní úpravu poskytování informací.

Podle § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění platném do 31.12.2005, při poskytování informací, které získal povinný subjekt od třetí osoby k plnění úkolů na základě zvláštního zákona, podle kterého by se na ně vztahovala povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, avšak které lze poskytnout podle tohoto zákona, poskytne povinný subjekt jen ty informace, které přímo souvisejí s plněním jeho úkolu. Pokud se tedy správní orgán prvního stupně po uplynutí lhůty k vyřízení odvolání dovolával ust. § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole, z něhož nevplývá *expresiss verbis* jím zmiňovaný zákaz poskytnout výsledky státní kontroly jiným subjektům než kontrolovaným osobám, musel soud tuto námitku odmítnout, neboť žalovaný měl povinnost postupovat podle citovaného ust. § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. a minimálně poskytnout ty informace, které přímo souvisejí s plněním jeho úkolu, tj. provedením státní kontroly na jaře 2005, neboť kontrolovanou osobou byla veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky.

Podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., jestliže orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti neposkytl informace, či nevydal rozhodnutí podle § 15 odst. 1, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne, kdy uplynula lhůta pro vyřízení žádosti. Podle § 16 zákona č. 106/1999 Sb. proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání ve lhůtě do 15 dnů od

doručení rozhodnutí nebo od marného uplynutí lhůty pro vyřízení žádosti v případě uvedeném v § 15 odst. 4. Odvolání se podává u povinného subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat (odst. 1). O odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu rozhoduje povinný subjekt nejbližší vyššího stupně nadřazený povinnému subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat. Jde-li o rozhodnutí obecního úřadu, které se týká informací ve věcech samostatné působnosti obce, rozhoduje o odvolání obecní rada, pokud obecní zastupitelstvo nestanoví, že rozhoduje jiný orgán obce. V ostatních případech rozhoduje o odvolání ten, kdo stojí v čele povinného subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat a je oprávněn za něj jednat.

Městský soud v Praze se v případě žalobních námitek ze dne 16.2.2005 řídil rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č.j. A 1/2003-10, podle něhož ust. § 15 odst. 4 zák. č. 106/1999 Sb. připouští podat proti rozhodnutí o odepření poskytnout informaci (a to včetně rozhodnutí fiktivního) řádný opravný prostředek. Ve správním soudnictví se tak lze domáhat ochrany žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního soudního řádu správního až poté, když žalobce vyčerpá řádné opravné prostředky. V daném případě žalobce vyčerpal řádné opravné prostředky, neboť dne 30.6.2005 proti fiktivnímu negativnímu rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, odbor sociálních služeb, podal odvolání.

Pokud jde o opožděné vyjádření žalovaného k odvolání žalobce a žádosti o poskytnutí informací ze dne 12.7.2005, potom k tomu soud uvádí, že oba účastníci shodně uvádí, že veškeré požadované informace poskytnuty nebyly, a pokud by se tak i stalo prostřednictvím tohoto vyjádření ze dne 12.7.2005, pak by šlo o vyjádření po lhůtě uvedené v § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., a proto takový úkon již nemůže mít žádný vliv na existující fiktivní negativní rozhodnutí o odepření informací podle § 15 odst. 4 a § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Citovaný zákon totiž s takovým opožděným úkonem povinného subjektu nespojuje žádné právní účinky. Za této situace zůstaly v platnosti původní fiktivní rozhodnutí. Navíc je otázkou, zda takový úkon učiněný žalovaným dne 12.7.2005 byl vůbec žalobci doručen, neboť to nelze prokázat správním spisem, v něm nejsou založeny žádné poštovní doručení.

Městský soud v Praze vzhledem k výše uvedeným závěrům dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a proto postupoval podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Jak již dříve judikoval ve svém rozhodnutí č.j. 5 A 128/2000-16 Vrchní soud v Praze, rozhodnutí podle zákona č. 106/1999 Sb., jehož vydání (existence) je nastolena právní fikcí, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Podle ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vrátil věc k tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení. Na žalovaném správním orgánu bude, aby se v dalším řízení znovu zabýval podaným odvoláním žalobce z hledisek rozvedených v odůvodnění tohoto rozsudku a o tomto odvolání vydal nové rozhodnutí, které splňovat náležitosti uvedené v ustanovení § 46 správního řádu.

Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1, když žalobce měl ve věci plný úspěch a jeho náklady činily 2.000 Kč na uhrazení soudního poplatku,

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ust. § 102 a násl. s.ř.s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 26. června 2006

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Fischerová

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu